

Авантюрата училище “Кирил и Методий”

Училището ни отвори врати за 16-ти пореден път в 15,30 часа. Но учебният ден започна по това време само за ученици и родители. За целия ни екип вратите бяха отворени около 10 часа. Разбира се училището на практика никога не ги затваря, даже понякога съм с усещането, че не спира и за миг.

Нека ви направя съпричастни не само на тържеството, но и на целия ни ден.

По различни причини екипът се събира между 10 и 12,30 часа. Шампионката на последно пристигане дойде директно от летището, с полет от София, но това не е родният ѝ град. С две думи, пътуването започнало малко след полунощ и завърши с думите: “Ако мога да легна!”. Сетихте ли се за коя учителка става дума? Не, няма начин. Даже не си пролича!

Докато си кажем здравей, как мина лятото, как си, докато разменим поглед и усмивка, вече е обяд. Нашите събрания и съвети съчетават полезно и приятно. Държим си на традициите и днес. Съвет с протокол и дневен ред не стана, но учебната година вече осезателно започва. Учебници, поръчки, разпределение на стаи, разпределение на ученици, нови членове на екипа, сценарий за тържеството. Колкото и да ни е приятно заедно, учителките, особено на малките, бързат да си подготвят и украсят стаите. Времето лети.

Ето и първите деца, пораснали, радостни, щастливи. По стечение на обстоятелствата повечето, вероятно всички ученици ме познават. Виждам ги с блеснали очи да поздравяват съученици и учители. Виждам с неопишимо удоволствие да ми се усмихват с грейнали очи. За мен това е израз на обич към самото училище в качеството ми на част от неговата администрация.

Посланикът ни г-н Милков прие поканата да бъде гост на тържеството. Поласкани сме от това внимание. Усещахме липсата на гост от такава величина. Благодарим Ви, г-н Милков, че тази липса вече е забравено минало. Винаги сте добре дошли, дори без покана. Имахме и друг, неочакван, но толкова желан гост - госпожа Галина Куртева в качеството си на председател на Асоциацията на преподавателите по български чужд език. Заповядайте отново!

Парижкият дъжд любезно валя и се изваля докато настройвахме озвучителната техника. Звук на барабани и влизане на знамето на училището, химн. Няколко думи от нашата директорка. Г-н Милков потвърди, че ще ни върви по вода. Кратка програма с няколко стихчета и народни песни и една непредвидена в програмата танцьорка, следвани от вода от менче със здравец, питка с мед и сол и първо минаване под цветния венец за нашите първокласници.

Часове по-късно си тръгвам от училище с последен поглед към масата в учителската стая, все още покрита с букети цветя. Оставям една от учителките в разговор със семейство с голяма дъщеря, завършила миналата година. С годините учителките, особено тези по български език и литература, не стават по-мълчаливи. Даже напротив! Оставям директорката ни в разговор с родители. Само кимвам. Думите са излишни. Вратата отказва да се отвори. Един татко шеговито ми казва, че сме затворени до другата събота.

Дали сме на улица Асас или не, ние сме все в училище, както и то е в нас. Малко време трябва, за да се осъзнае, но след това единствената ни мисъл е да заразим и други. Защото авантюрата училище “Кирил и Методий” е неопишимо прекрасна и носеща неповторимо удовлетворение в духа: И аз съм дал нещо...

Даниела Петкова

